

Sygn. akt II AKa 267/20

1

2 WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 marca 2021 r.

4 Sąd Apelacyjny w Szczecinie II Wydział Karny w składzie:

5 Przewodniczący: SSA Stanisław Kucharczyk

6 Sędziowie: SA Andrzej Wiśniewski

7 SO del. do SA Maciej Strączyński (spr.)

8 Protokolant: st. sekr. sądowy Karolina Pajewska

9 przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w Gorzowie Wielkopolskim Doroty Kędry - Kosmowskiej

10 po rozpoznaniu w dniu 11 marca 2021 r. sprawy

111) P. P. (1), 2) Ł. K. i 3) J. J.,

124) M. C. i 5) D. F.

13 oskarżonych z art. 258 § 1 kk oraz z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, a co do P. P. (1) nadto w zw. z art. 64 § 1 kk,

14 oraz 6) M. W.,

15 oskarżonego z art. 291 § 1 kk w zb. z art. 306 kk w zw. z art. 11 § 2 kk,

16 na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

17 od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim

18 z dnia 16 marca 2020 r. sygn. akt II K 39/19

I. zmienia zaskarżony wyrok w zakresie dotyczącym oskarżonego Ł. K. w ten sposób, że:

1) ustala, że przypisany temu oskarżonemu czyn XXXVI polegał na kradzieży wyłącznie samochodu marki O. (...) nr rej. (...), nr VIN (...) wartości 10000 euro tj. 43300 zł na szkodę (...), a czyn ten kwalifikuje z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

2) jako kwalifikację prawną czynów XXXV – XXXVII określoną w pkt. XXV części dyspozytywnej wyroku wskazuje art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, a kary za ten ciąg czynów obniża do 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności i 100 (stu) stawek dziennych grzywny po 50 (pięćdziesiąt) złotych każda,

3) karę łączną pozbawienia wolności wymierzoną Ł. K. w pkt. XXVI części dyspozytywnej wyroku obniża do 1 (jednego) roku i 9 (dziewięciu) miesięcy,

II. zmienia zaskarżony wyrok w zakresie dotyczącym oskarżonych M. C. i D. F. w ten sposób, że:

- 1) uchyla orzeczenia o karach łącznych wymierzonych tym oskarżonym w pkt. XXXIX i XLII części dyspozytywnej wyroku oraz o karach za ciągi przestępstw z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk wymierzonych tym oskarżonym w pkt. XXXVIII i XLI części dyspozytywnej wyroku, w tym orzeczenie o przepadku nieruchomości dotyczące D. F.,
- 2) z opisu czynu zawartego w zarzucie XLIV co do M. C. i w zarzucie L co do D. F. eliminuje powtarzające się słowa „samochodów na terenie Niemiec i ich zbywaniu”,
- 3) uchyla zaskarżony wyrok w zakresie dotyczącym czynu zarzucanego M. C. w zarzucie XLV, a D. F. w zarzucie LI i w tym zakresie sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu w Gorzowie Wielkopolskim do ponownego rozpoznania,
- 4) za ciągi przestępstw kwalifikowanych z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk opisanych co do M. C. w zarzutach XLVI-XLIX, a co do D. F. w zarzutach LII-LV, na podstawie art. 279 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i art. 33 § 2 kk wymierza tym oskarżonym kary po 1 (jednym) roku i 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności i po 180 (sto osiemdziesiąt) stawek dziennych grzywny po 100 (sto) złotych każda,
- 5) na podstawie art. 91 § 2 kk i art. 86 § 1 kk orzeka wobec tych oskarżonych kary łączne po 2 (dwa) lata pozbawienia wolności,

III. w pozostałym zakresie utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy,

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz:

- adw. A. K. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym 23 % VAT (138 zł), tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą pomoc prawną z urzędu udzielonej oskarżonemu P. P. (1) w postępowaniu odwoławczym,

- adw. I. S. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym 23 % VAT (138 zł), tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą pomoc prawną z urzędu udzielonej oskarżonemu Ł. K. w postępowaniu odwoławczym oraz kwotę 187,22 (stu osiemdziesięciu siedmiu złotych 22/100) złotych tytułem zwrotu kosztów dojazdu do Sądu Apelacyjnego,

V. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w częściach ich dotyczących i wymierza im opłaty: P. P. (1) 2.400 (dwa tysiące czterysta) złotych, J. J. 500 (pięćset) złotych i M. W. 340 (trzysta czterdzieści) złotych

za postępowanie odwoławcze, a Ł. K. 1.300 (tysiąc trzysta) złotych oraz M. C. i D. F. po 3.900 (trzy tysiące dziewięćset) złotych za obie instancje.

SSA Andrzej Wiśniewski SSA Stanisław Kucharczyk SSO del. Maciej Strączyński

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 267/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	6		

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 16 marca 2020 r.			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# obrońcy sześciu oskarżonych			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka				
0.11.4. Wnioski					
#	zmiana				
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1		D. F.	Okoliczności nabycia nieruchomości	Umowy	(...)- (...)
2		M. W.	Niekaralność	Karta karna	(...)
3		M. C.	Niekaralność	Karta karna	(...)
0.12.1.2. Fakty uznane					

za nieudowodnione			
Nie było.			
0.12.2. Ocena dowodów			
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1, 2, 3	Wszystkie	Art. 424 § 1 pkt 1 kpk nie przewiduje wskazywania powodów uznania dowodu, a tylko powodów nieuznania.	
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
1	Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku	# niezasadny	

	<p>polegający na przyjęciu, że P. P. (1) dopuścił się popełnienia czynów XXII i XXV, podczas gdy z materiału dowodowego tj. pomówień ze strony współoskarżonych brak jest dowodów potwierdzających sprawstwo oskarżonego w zakresie kradzieży samochodów O. (...) i R. (...) oraz naruszenie art. 5 § 2 kpk poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego (zarzut obrońcy P. P. (1)).</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>W sprawie niniejszej nie w pełni wiadomo, jak Sąd Okręgowy dokonał analizy dowodów. Sąd I instancji ma obowiązek wskazywać w</p>				

uzasadnieniu co do każdego czynu te dowody, na których się oparł. Jeśli np. najczęściej przywoływany oskarżony P. D. był w toku niniejszego postępowania przesłuchiwany kilkanaście razy, to Sąd Okręgowy powinien był, opisując dowody co do każdego czynu, wskazać każdorazowo te tylko wyjaśnienia, w których oskarżony o konkretnym czynie mówił. Wtedy wymóg określony w art. 424 § 1 pkt 1 kpk byłby spełniony.

Sąd I instancji od wykonania tego obowiązku uchylił się, dopuszczając się rażącej i oczywistej obrazy powyższego przepisu. Zamiast wskazywać przy każdym czynie te i tylko te dowody, na których się oparł, pozwolił sobie na niedopuszczalne

„ułatwienie”.
Posługując się
sprawnie
klawiszami
„kopiuj” –
„wklej”, wkleił
przy każdym
czynnie wszystkie
wyjaśnienia P.
D., kilkanaście
protokołów (bez
jakiegokolwiek
selekcji treści,
nawet te, które
wyjaśnień w
istocie nie
zawierały, gdy
oskarżony
skorzystał z
prawa do
odmowy ich
składania).
Podobnie
postępował w
przypadku
wszystkich
dowodów.
Oczywiście
wskazane tak
dowody nie były
tymi, na których
Sąd się oparł
przy ustalaniu
opisywanych
faktów, tylko
wszystkimi
dowodami
pochodzącymi z
określonych
źródeł. W ten
sposób Sąd
Okręgowy
zmusił Sąd
Apelacyjny do
przejęcia roli
Sądu I instancji,
jako że chcąc
ocenić słuszność
apelacji, trzeba
było wykonać za

Sąd Okręgowy pełną analizę dowodów (również związanych z czynami, co do których wyrok jest prawomocny), a przecieź przy częściowym zaskarzeniu wyroku rolę sądu odwoławczego powinno być skupienie się na tych dowodach, które dotyczą czynów objętych zaskarzeniem. Jednakże Sąd Okręgowy wbrew swemu obowiązkowi ich nie wskazał. W praktyce zamiast kontrolować słuszność zarzutów, trzeba było osądzić sprawę w zaskarżonym zakresie praktycznie od nowa. Takie właśnie wskazywanie dowodów może spowodować wątpliwości, czy Sąd Okręgowy dowody rzetelnie przeanalizował, skoro przywoływał je w uzasadnieniu

hurtowo i nie na temat.

Jednakże analiza dowodów, mimo uchybień Sądu Okręgowego dotyczących uzasadnienia, była oczywiście możliwa.

Pozwoliła ona ustalić, że omawiany tu zarzut (podobnie jak zdecydowana większość zarzutów zawartych w apelacjach) nie jest słuszny, a w sprawie są zebrane dowody udziału P. P. (1) w dwóch kradzieżach objętych zarzutem.

Czyny te opisane są w zarzutach III-XIII-XXII-XXIX (czterokrotnie) i VI-XIX-XXV-XXXXVII-XLII (pięciokrotnie), albowiem z kolei prokurator w niniejszej sprawie uchylił się od prawidłowego sporządzenia aktu oskarżenia. Zamiast to uczynić, również przy pomocy klawiszy „kopiuj

– wklej” skleił postanowienia o przedstawieniu zarzutów (dotyczące każdego z oskarżonych odrębnie) w jeden dokument, który nazwał aktem oskarżenia. Tą metodą z 18 przestępstw, jakie były objęte sprawą, stworzył 55 wielokrotnie powtórzonych zarzutów, co z jednej strony jest po prostu antyekologicznym marnowaniem papieru, z drugiej zaś stanowi kolejne utrudnienie przy rozpoznawaniu sprawy i kontroli odwoławczej – gdy trzeba wyszukiwać, który zarzut jest ile razy skopiuwany i które zarzuty stanowią ten sam czyn.

Jednakże rola P. P. (1) ps. (...) w dwóch objętych zarzutami jego obrońcy kradzieżach, ze wskazaniem nawet konkretnych czynności tego oskarżonego,

ujawniona została przez P. D. w jego wyjaśnieniach w toku śledztwa. Dotyczy to zarówno czynu III-XIII-XXII-XXIX (k. 275-280 i 663-666, w odniesieniu do P. P. (1) był to zarzut XXII), jak i czynu VI-XIX-XXV-XXXXVII-XLII (k. 662-666 i 2152-2153, w odniesieniu do P. P. (1) był to zarzut XXV). Nie jest więc prawdą, że brak jest dowodów potwierdzających sprawstwo oskarżonego. Dowody takie w sprawie są, tyle, że Sąd Okręgowy uchylił się od ich prawidłowego wskazania w uzasadnieniu, przez co być może obrońca ich nie widział lub widzieć nie chciał, ale odnalazł je Sąd Apelacyjny. Pod względem materiału dowodzącego winy P. P. (1) czyny objęte zaskarżeniem niczym nie różnią się od dwóch

<p>pozostałych przypisanych mu kradzieży, co do których obrońca nie wniósł apelacji.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zmianę wyroku przez:</p> <ul style="list-style-type: none"> - uniewinnienie oskarżonego od popelnienia kradzieży samochodów O. (...) i R. (...), - przyjęcie ciągu przestępstw opisanych w zarzutach XXIII i XXIV, z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art.12 § 1 kk i wymierzenie kary 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, - wymierzenie kary łącznej w wymiarze 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, - uchylene orzeczenia o karze grzywny, - uchylene rozstrzygnięcia o kosztach i opłatach w stosunku do 	<p># niezasadny</p>	

<p>P. P. (1) i zwolnienie go od kosztów i opłat za postępowanie przed Sądem II instancji.</p>			
<p>Zwiężle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>P. P. (1) nie mógł zostać uniewinniony od popełnienia kradzieży samochodów O. (...) i R. (...), skoro w sprawie są dowody jego udziału w tych przestępstwach. Obrońca nie podważał wiarygodności tych dowodów, gdyż albo ich nie dostrzegł, albo taktycznie wywodził, że nie istnieją. Sąd Apelacyjny nie widzi zaś żadnych podstaw do odmówienia tym dowodom wiary.</p> <p>Tym samym wniosek o wymierzenie nowej, jakiegokolwiek kary za ciąg przestępstw,</p>			

którym co do
tego
oskarżonego
nadano
numerację
XXIII i XXIV,
jest
bezpředmiotowy,
gdyż orzeczenia
o karze za
ciąg przestępstw
obejmujący
cztery czyny nie
uchylono.

Wniosek o
uchylenie
grzywny był
natomiast
oderwany od
zarzutu, jako
że skarżąca nie
postawiła
wyrokowi
zarzutu rażącej
niewspółmierności
kary polegającej
na niesłusznym
orzeczeniu
grzywny ani też
jakiegokolwiek
innego zarzutu,
który można
byłoby powiązać
z jej
wymierzeniem
(bez względu
na to, za
jakie czyny).
Wniosku tego
obrońca zresztą
nie uzasadniła.
P. P. (1) ma 29
lat, jest zdolny
do pracy, a
to, że zamiast
pracować, wolał
popępniać
przestępstwa,
nie stanowi

<p>podstawy do przyznawania mu swoistej premii w postaci zwolnienia z kary grzywny i finansowych skutków przestępstw popełnianych z chęci zysku (grzywny, kosztów procesu i opłaty). Oskarżony powinien je ponieść na ogólnych zasadach, jak każdy, kto popełnił przestępstwa.</p>				
Lp.	Zarzut			
2	<p>Obraza prawa materialnego – art. 258 § 1 kk poprzez jego zastosowanie w sytuacji, gdy pomiędzy oskarżonymi nie istniały powiązania wystarczające do przyjęcia, iż działają w charakterze zorganizowanej grupy przestępczej, nadto w sytuacji gdy Ł. K. w świetle materiału dowodowego nie mógł mieć świadomości</p>	# niezasadny		

	<p>tego, iż działa w strukturach zorganizowanej grupy przestępczej (zarzut obrońcy Ł. K.).</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Nie jest prawdą, że między oskarżonymi nie zaistniały powiązania typowe dla zorganizowanej grupy przestępczej, dostrzegalne dla każdego z nich. Przeciwnie, w niniejszej sprawie widoczna jest cała struktura grupy. Widać w niej oskarżonych M. C. i D. F., którzy zlecali kradzieże znacznej części samochodów objętych zarzutami, zapewniali z góry ich odbiór i dostarczali narzędzia elektroniczne potrzebne do dokonania kradzieży;</p>				

oskarżonego D. P., który kierował kradzieżami na terenie Niemiec, organizując wyjazdy i na miejscu wybierając samochody, które miały zostać ukradzione; wreszcie pozostałych członków grupy, którzy jeździli do Niemiec w kilkusobowych zespołach, dokonując kradzieży. Ł. K. musiał mieć i niewątpliwie miał świadomość, że jeździ do Niemiec kraść samochody w składach każdorazowo kompletowanych przez D. P., w których powtarzali się regularnie ci sami uczestnicy; że samochody często kradzione są na konkretne zamówienie, a także, że są odstawiane w zaplanowane z góry miejsce i przekazywane zazwyczaj tym samym osobom. Stałym elementem

działalności grupy był też fakt, że M. C. i D. F. (którzy skutecznie upłyniali otrzymane samochody, bo przecież ich nie znaleziono) płacili za pojazdy D. P., ten zaś rozdzielał pieniądze pomiędzy wszystkich uczestników kradzieży.

Jeżeli świadomy, wielokrotny udział w tak systemowo zorganizowanych działaniach przestępczych nie jest przynależnością do zorganizowanej grupy przestępczej, to trudno sobie wyobrazić, co nim jest. Oczywiście jest przecież, że członkowie zorganizowanych grup przestępczych nie podpisują umów o przystąpieniu do grupy i ich przynależność ustala się per facta concludentia na podstawie

dokonanych przez nich czynów i ich okoliczności.			
Wniosek			
O uniewinnienie oskarżonego Ł. K. i o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.	# niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Skoro zarzut dotyczący czynu z art. 258 § 1 kk nie był słuszny, nie mógł doprowadzić do uniewinnienia. Natomiast wniosek o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania był oderwany od zarzutu, gdyż obrońca zapomniała, że aby go skutecznie postawić przy zaskarżeniu			

<p>wyroku na korzyść, trzeba wskazać bezwzględną przesłankę odwoławczą (art. 439 § 1 kpk) albo wykazać konieczność powtórzenia przewodu sądowego w całości (art. 437 § 2 kpk zdanie drugie). obrońca nie podjęła nawet próby ani jednego, ani drugiego.</p>			
Lp.	Zarzut		
3	<p>Obraza prawa materialnego – art. 279 § 1 kk poprzez jego zastosowanie w sytuacji, gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na przyjęcie, iż Ł. K. podejmował czynności sprawcze w zakresie kradzieży z włamaniem (zarzut obrońcy Ł. K.).</p>	# częściowo zasadny	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo</p>			

zasadny albo niezasadny		
Apelacja okazała się częściowo słuszna w odniesieniu do czynu VII-XVIII-XXXVI-XLVI-LII (w przypadku Ł. K. zarzutowi nadano numer XXXVI). Otóż z zebranych dowodów wynika, że D. P. (VII), P. D. (XVIII), Ł. K. (XXVI) oraz J. J. i D. W. (osądzeni w Niemczech) dokonali w nocy z 21/22 października 2016 r. kradzieży trzech samochodów: O. (...), R. (...) i R. (...). Przebieg kradzieży był natomiast taki, że O. (...) zaraz po kradzieży powierzony został Ł. K. i oskarżony ten odjechał owym samochodem z miejsca kradzieży, a następnie przyjechał nim do Polski. Te fakty P. D. pamiętał i przytoczył je w wyjaśnieniach.		

Natomiast samochody R. (...) i R. (...) po kradzieży przejęli inni członkowie grupy (D. W. i J. J.) i nie zdołali sprowadzić ich do Polski, gdyż zabrakło im paliwa i zostali po zatrzymaniu się w drodze ujęci przez niemiecką policję. Istota problemu polega jednak na tym, że z wyjaśnień P. D. dotyczących tego zdarzenia (k. 275-280, 662-666, 3409-3410) ani z żadnych innych dowodów nie wynika, że Ł. K., który zabrał z miejsca kradzieży O. (...), był w ogóle na miejscu zdarzenia w czasie, gdy dokonywano kradzieży dwóch pozostałych samochodów. P. D. tego nie sprecyzował, również nie wskazał precyzyjnie kolejności, w jakiej samochody kradziono, ale z jego wyjaśnień

wynika, że najpierw ukradziono O. (...). Nie było to stwierdzenie pewne, jednak nikt, w szczególności prokurator w toku śledztwa, nie zadał P. D. w tym względzie odpowiedniego pytania. Ten brak dowodowy i tak musiałby być zgodnie z art. 5 § 2 kpk rozstrzygany na korzyść Ł. K..

Prokurator zarzucił Ł. K. udział w kradzieży wszystkich trzech samochodów, ale uczynił to nie uwzględniając faktu, że oskarżony ten po kradzieży O. (...) odjechał nim od razu do Polski. Było to logiczne i uzasadnione: nie miał powodu, aby czekać, gdyż zwiększało to ryzyko niepowodzenia kradzieży – w istocie tylko zabrany przez niego samochód padł ostatecznie łupem sprawców, dwa pozostałe zostały

przez nich
utracone.

Jeżeli zaś Ł.
K. po kradzieży
O. (...) odjechał
nim od razu
do Polski, to
oczywiście nie
brał on już
udziału w
kradzieży
pozostałych
dwóch
samochodów,
gdyż nie było
go na miejscu
tego zdarzenia.

Nawet jeśli
wiedział, że
wspólnicy tej
kradzieży chcą
dokonać, to
brak jest po
jego stronie
czynności
sprawczych co
do tych dwóch
kradzieży.

Prokurator ani
Sąd I instancji
zresztą kwestii
tej nie próbowali
w ogóle
wyjaśnić. Tym
samym brak jest
dowodów na to,
że w nocy
z 21/22
października
2016 r. kradzieże
samochodów R.
(...) i R. (...)
zostały
dokonane w
obecności, za
wiedzą i z
udziałem Ł.
K., co jest
okolicznością

nawet dalej
idącą niż
wątpliwości
przewidziane w
art. 5 § 2 kpk.

Natomiast co do
czynów V-XV-
XXX-XXXV-
XLIX-LV (w
przypadku Ł. K.
zarzut XXXV)
oraz VI-XIX-
XXV-XXXVII-
XLII-XLV-LI (w
przypadku Ł. K.
zarzut XXXVII)
sytuacja jest
inna, gdyż
zebrane dowody
wykazują
czynności
sprawcze tego
oskarżonego.
Obecność
podczas
włamania po
to, by następnie
zabrać
skradziony
samochód z
miejsca
kradzieży i
odstawić go
do Polski jest
oczywistą
czynnością
sprawczą. Inne
podejście
prowadziłoby do
wniosku, że z
grupy złodziei
kradzieży
dokonuje tylko
jeden, ten, który
fizycznie
włamuje się
do samochodu,
a pozostali są
niewinni.

Opisany udział Ł. K. co do kradzieży z zarzutu VI-XIX-XXV-XXXVII-XLII-XLV-LI został natomiast wykazany dowodami (zob. wyjaśnienia P. D. k. 662-666 i 2152-2153).

W przypadku czynu V-XV-XXX-XXXV-XLIX-LV Ł. K. był obecny na miejscu kradzieży wraz ze sprawcą włamującym się do samochodu, wspomagając go choćby przez to, że mógł go ostrzec, gdyby ktoś się pojawił. W istocie był tam po to, aby zabrać skradziony samochód do Polski. Jednakże dokonano innego podziału ról, samochód R. (...) zabrał do Polski M. K., a Ł. K. miał zabrać następny ukradziony kolejny samochód, ale sprawcy nie zdołali takowego znaleźć i do następnej kradzieży nie doszło (zob.

<p>wyjaśnienia P. D. k. 275-280). Nie nastąpiła więc tu obraza art. 279 § 1 kk, jako że udział Ł. K. w obu czynach mieści się w granicach czynności sprawczych kradzieży. Przytaczane przez obrońcę w apelacji orzeczenia właśnie potwierdzają słuszność skazania Ł. K., gdyż miał on pełną świadomość, że współsprawca stosuje włamanie jako sposób zaboru mienia. Wszakże wszyscy sprawcy, w tym Ł. K. jechali do Niemiec wyłącznie po to, aby włamywać się do samochodów i je kraść i to właśnie czynili.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>O uniewinnienie oskarżonego Ł. K. i o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do</p>	<p># niezasadny</p>		

ponownego rozpoznania.			
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Skoro nie można przypisać Ł. K. co do czynu VII-XVIII-XXXVI-XLVI-LII pewnego udziału w kradzieży trzech samochodów, a jedynie w kradzieży O. (...), to w taki też sposób należało zmienić opis czynu, w jego przypadku noszącego numer XXXVI. Dokonana została więc zmiana opisu czynu na korzyść oskarżonego uwalniająca go od części zarzutu, ale niebędąca wnioskowanym uniewinnieniem. Przyczyny niezasadności wniosku o uchylene wyroku wskazano w punkcie poprzednim. Zarzuty co do			

dwóch pozostałych kradzieży okazały się natomiast chybione.				
Lp.	Zarzut			
4	<p>Naruszenie prawa procesowego – art. 410 kpk, art. 7 kpk i art. 4 kpk polegające na sprzecznej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenie materiału dowodowego, poprzez pominięcie wyjaśnień złożonych przez P. P. (1) na rozprawie, gdzie wskazał on, iż Ł. K. nie wiedział o funkcjonowaniu grupy przestępczej, oraz pominięcie rozbieżności, jakie pojawiają się w wyjaśnieniach P. D., P. P. (1), nielogicznych wyjaśnień w zakresie kierowania dwoma pojazdami jednocześnie, wskazywanie na inne osoby w tych samych zdarzeniach, w</p>	# niezasadny		

	szczegółności na kartach 273, 278, 665, 673, 850, 882, 2034, 3409 (zarzut obrońcy Ł. K.).			
Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
<p>Powyższy zarzut jest w zakresie dotyczącym czynu z art. 258 § 1 kk po części powtórzeniem zarzutu 2, a oba zarzuty dotyczące przypisania Ł. K. udziału w grupie przestępczej uzasadnione zostały łącznie.</p> <p>Całkowitą nieprawdą, czy może próbą wprowadzenia w błąd Sądu Apelacyjnego jest twierdzenie obrońcy, że P. P. (1) na rozprawie wyjaśniał, iż Ł. K. nie wiedział o funkcjonowaniu grupy przestępczej. P. P. (1) odmówił na rozprawie składania wyjaśnień i odpowiadania</p>				

na jakiegokolwiek pytania (k. 4215-4216), ograniczył się do krótkich oświadczeń co do złożonych wcześniej wyjaśnień, a nazwiska Ł. K. w ogóle nie wymienił. Nie ma więc takich wyjaśnień (pomijając już fakt, że P. P. (1) nie był w stanie wiedzieć, co myśli Ł. K.), a świadomość przynależności Ł. K. do grupy przestępczej omówiona została w zarzucie 2.

Natomiast zarzut, że w sprawie składane były wyjaśnienia o kierowaniu dwoma samochodami jednocześnie, nie jest w istocie prawdziwy.

Oczywiste jest, że jeśli ktoś wymienia tę samą osobę jako prowadzącą jednocześnie dwa samochody, to się po prostu pomylił i jest to pomyłka, którą można i należy wyjaśnić.

<p>Nie jest to wystarczające, by wyciągać pożądaną przez obrońcę Ł. K. wniosek, że jeśli ktoś opisując liczne, bardzo podobne do siebie kradzieże samochodów w pewnym momencie tak się pomylił, to można żądać odrzucenia wszystkich jego wyjaśnień jako niewiarygodnych.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O uniewinnienie oskarżonego Ł. K. i o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p>	<p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Skoro zarzut nie okazał się trafny, a po części był wręcz nieprawdziwy, wynikający z niego wniosek</p>		

nie mógł zostać uwzględniony.				
Lp.	Zarzut			
5	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, a polegający na bezpodstawnym przyjęciu, że oskarżony dopuścił się zarzucanych mu przestępstw poprzez przyjęcie jako wiarygodne wyjaśnień P. D., który jako współoskarżony pomawiał pozostałych oskarżonych o udział w przestępczym procederze (zarzut obrońcy Ł. K.).</p>	# niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
Jeżeli zarzut dotyczyć ma niesłusznego uznania wyjaśnień P. D.				

za wiarygodne i generalnie wyjaśnień tego oskarżonego ma dotyczyć, to jest to raczej zarzut obrazy prawa procesowego (niewłaściwej oceny dowodów) niż błędu w ustaleniach faktycznych.

Jednakże poza faktem, że Ł. K. nie przyznając się do winy zaprzeczał temu, co mówił P. D., nic innego wyjaśnień tych nie podważa.

Sytuacja w niniejszej sprawie jest poniekąd typowa, a dyskredytowanie wyjaśnień oskarżonego, który ujawnia działalność grupy przestępczej w zamian za oczekiwane łagodniejsze potraktowanie, jest zwyczajowym sposobem obrony oskarżonych, którzy do winy się nie przyznają.

Tymczasem oskarżony znajdujący się

w takiej sytuacji jak P. D. jest zdecydowanie niezainteresowany fałszywym oskarżeniem kogokolwiek. Gdyby bowiem wykazano, że jego wyjaśnienia są nieprawdziwe, utraciłby szansę na łagodniejszą karę. Natomiast fałszywe pomawianie osoby, która w kradzieży nie uczestniczyła, nie dawało mu nic, gdyż skorzystanie ze złagodzenia kary nie jest uzależnione od pomówienia określonej, możliwie największej liczby osób, ale od ustalenia, że wyjaśniający ujawnia prawdę. Swoiste dokładanie do wykazu uczestników kradzieży osoby przypadkowej nie mu nie dawało. Poza tym aby wykazywać, że P. D. pomawiał fałszywie Ł. K., należałoby wskazać jakkolwiek przyczynę, dla

<p>której właśnie Ł. K. miałby paść ofiarą takich złośliwych oskarżeń P. D.. Tymczasem skarżący nie podjął nawet próby uzasadnienia swej tezy, że P. D. właśnie o Ł. K. mówi nieprawdę ani też wyjaśnienia, dlaczego miałby to robić.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>O uniewinnienie oskarżonego Ł. K. i o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p>	<p># niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Zarzut nie znalazł uznania Sądu Apelacyjnego jako niezgodny z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, a zatem i wniosek</p>			

nie mógł zostać uwzględniony.				
Lp.	Zarzut			
6	Rażąca niewspółmierność orzeczonej wobec Ł. K. (kary) pozbawienia wolności w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez niego przestępstwa (zarzut obrońcy Ł. K.).	# niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
Kara orzeczona wobec Ł. K. przez Sąd Okręgowy nie jest w ogóle surowa i znacznie bliżej jest jej do rażąco niewspółmiernej łagodności niż surowości. Ł. K. dokonał (nie licząc udziału w grupie przestępczej) trzech kradzieży, w czasie których ukradł zdaniem				

Sądu
Okręgowego
pięć
samochodów, a
w ocenie Sądu
Apelacyjnego
trzy. Za kradzież
pięciu
samochodów,
przy ustawowym
zagrożeniu od
jednego roku i
jednego
miesiąca (art. 65
§ 1 kk w zw.
z art. 64 § 2
kk) do piętnastu
lat pozbawienia
wolności, Sąd
Okręgowy
wymierzył
oskarżonemu
karę w wymiarze
jednego roku i
ośmiu miesięcy,
a więc
przekraczającą
ustawowe
minimum tylko
nieznacznie na
tle ustawowego
zagrożenia, zaś
matematycznie
to zaledwie 11
% ustawowego
maksimum kary.
Daleko
posunięta
łagodność
cechuje zresztą
wszystkie
orzeczone w
niniejszej
sprawie kary.
Aby twierdzić, że
taka kara jest
rażąco
niewspółmiernie
surowa, trzeba
zupełnie

<p>oderwać się od ustawowych zasad wymiaru kary, zagrożenia za przypisane oskarżonemu czyny i realiów sprawy.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O złagodzenie wymierzonej Ł. K. kary pozbawienia wolności.</p>	<p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Całkowita bezzasadność zarzutu wykluczała jego uwzględnienie. Natomiast kara orzeczona wobec Ł. K. została złagodzona z innych przyczyn niż wskazane w apelacji co do kary. Skoro bowiem Sąd Apelacyjny ustalił, że oskarżony ten dokonał wprawdzie wszystkich formalnie zarzucanych mu czynów, ale</p>		

uczestniczył w kradzieżach trzech, a nie pięciu samochodów, to dla zachowania spójności wyroku trzeba było karę za kradzież wobec niego odpowiednio obniżyć.				
Lp.	Zarzut			
7	Naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść orzeczenia - tj. art. 17 § 1 pkt 7 kpk polegające na przypisaniu winy i wymierzeniu J. J. za czyn XLI sankcji karnej, mimo iż w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym znajdują się dokumenty z postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Prenzlau, które przemawiają jednoznacznie za tym, iż oskarżony poniósł już sankcję karną za udział w grupie przestępczej, do	# niezasadny		

	<p>której mieli należeć współoskarżeni, co skutkować powinno umorzeniem postępowania w tym zakresie (zarzut obrońcy J. J.).</p>			
<p>Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Skarżący albo nie zna treści wyroku Sądu Rejonowego w Prenzlau, na który się powołuje, albo, co bardziej prawdopodobne, udaje, że go nie zna. Przedmiotowym wyrokiem niemieckiego sądu J. J. został uznany za winnego paserstwa (oczywiście nie chodziło o samochód objęty co do niego zarzutami w niniejszej sprawie) oraz za prowadzenie pojazdu bez uprawnień. Za przestępstwo udziału w grupie</p>				

przestępczej J. J. nie był w ogóle sądzony w Niemczech, w szczególności we wskazanej sprawie.

Ustalenie co do jakiegokolwiek czynu, że sprawca dokonał go, działając w ramach grupy przestępczej (z zastosowaniem w kwalifikacji art. 65 § 1 kk), nie zakazuje oczywiście odrębnego skazania za przestępstwo udziału w grupie. Udział taki jest przecież innym przestępstwem i skazanie za czyny popełnione w ramach działalności w grupie nie zakazuje odrębnego ukarania sprawcy za czyn z art. 258 § 1 kk. Jest dokładnie odwrotnie, gdyż to skazanie za przestępstwo z art. 258 § 1 kk w istocie warunkuje zastosowanie art. 65 § 1 kk w odniesieniu do czynów

popelnionych w grupie.			
Wniosek			
O umorzenie postępowania w zakresie dotyczącym czynu XLI.	# niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Skoro zarzut jest po prostu nieprawdziwy, to i wniosek nie może być zasadny.			
Lp.	Zarzut		
8	Obraza przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia - tj. art. 7 kpk oraz 410 kpk polegająca na dokonaniu dowolnej, sprzecznej z zasadami logiki oraz doświadczeniem życiowym oceny materiału dowodowego skutkującej uznaniem winy	# niezasadny	

	<p>J. J. w zakresie sprawstwa czynu XLII, w sytuacji gdy istnieją w tym zakresie fundamentalne, niedające usunąć się wątpliwości wynikające m.in. z wyjaśnień współoskarżonych P. czy K. złożonych na etapie sądowym postępowania, które przeczyły ustaleniom faktycznym dokonany w tym zakresie (zarzut obrońcy J. J.).</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Gdy P. D. wyjaśniał na temat jedynej zresztą kradzieży, w której udział zarzucono J. J. w niniejszej sprawie, opisał tę kradzież dość konkretnie oraz zidentyfikował J. J., rozpoznając go konkretnie jako mężczyznę nazywanego (...), uczestnika</p>				

tej właśnie kradzieży (k. 662-666, 2152-2153). Natomiast D. P. na rozprawie zdarzenia ewidentnie mylił, nie miał pewności co do ich identyfikacji i sam to przyznał. Nie podważył więc wyjaśnień P. D., podobnie jak nie wystarczyły do ich podważenia zaprzeczenia J. J., gdyż P. D. nie miał powodu do fałszywego obciążania akurat J. J. (ujawnił i tak fakt kradzieży oraz innych jej sprawców, nie musiał fałszywie dodawać jeszcze jednego), a J. J. ma oczywisty powód do unikania odpowiedzialności.

Powolywanie się natomiast na jakiegokolwiek wyjaśnienia M. K. jest w przypadku obrońcy J. J. kompletnie chybione, gdyż M. K. po prostu nie uczestniczył w kradzieży zarzucanej J. J. i nie składał

wyjaśnień na jej temat.			
Wniosek			
O uniewinnienie J. J. od popełnienia czynu XLII.	# niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Skoro nie podważono dowodów, które doprowadziły do ustalenia winy J. J., nie mógł być skuteczny wniosek o jego uniewinnienie.			
Lp.	Zarzut		
9	Rażąca niewspółmierność - surowość kary pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku i 2 miesięcy, nieadekwatnej do roli oskarżonego w przypisanym procederze, wymiaru korzyści majątkowej odniesionej z przestępstwa, a	# niezasadny	

	<p>nadto warunków i właściwości osobistych, a przed wszystkim faktu, iż oskarżony jest osobą młodocianą (zarzut obrońcy J. J.).</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Jak to już wskazano w odniesieniu do apelacji obrońcy Ł. K. (zarzut 6) kradzież z włamaniem związana z przynależnością do grupy przestępczej to czyn zagrożony karą od 1 roku i 1 miesiąca do 15 lat pozbawienia wolności. Kara 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności jest niemal równa minimum ustawowemu, zatem twierdzenie, że jest ona rażąco i niewspółmiernie surowa, jest po prostu absurdem.</p>				

<p>Faktu, że oskarżony jest młodociany, nie można zaś przecenić, albowiem karalność J. J. w Niemczech i Danii stanowi dowód, że mimo młodego wieku przejawia on już wyraźne objawy demoralizacji, a popełnianie przestępstw związanych z kradzieżami samochodów jest w jego przypadku powtarzalne.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>O wymierzenie J. J. kary we względniejszym rozmiarze lub kary z dobrodziejstwem wskazanym w art. 37b kk.</p>	<p># niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Karalność oskarżonego za podobne do obecnie popełnionego czyny wyklucza</p>			

traktowanie go w tak łagodny sposób, jakiego domaga się obrońca. Obniżyć karę pozbawienia wolności w ustawowych granicach można byłoby tylko o miesiąc – do ustawowego minimum, a zmiana wysokości kary może nastąpić tylko w razie niewspółmierności rażącej, czyli znacznej. Art. 37b kk może zaś być zastosowany w przypadku, gdy Sąd dopatrzy się wydatnych okoliczności łagodzących nakazujących na przejście na łagodniejszy rodzaj kary. Sąd Apelacyjny nie widzi podstaw do zastosowania tej instytucji w przypadku J. J..

Lp.	Zarzut			
10	Obraza prawa procesowego, mającą istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia, tj.	# niezasadny		

1) art. 7 kpk,
art. 5 § 2 kpk,
art. 410 kpk i
424 § 1 kpk
poprzez rażąco
wykraczające
poza swobodę
oceny, dowolne
przyjęcie, iż M.
W. tempore
criminis
wiedział o tym,
że kilkaset
kilometrów od
jego domu i
firmy, poza
granicami
Polski, M. K.,
którego nigdy
nie spotkał i o
którego
istnieniu nie
wiedział, M. M.
(1), o którego
istnieniu także
nie wiedział i
którego nigdy
nie spotkał,
ukradł
samochód O. (...) o nr. rej. akurat (...), którego to pojazdu nigdy nie widział i o którego istnieniu nie wiedział oraz, że kupił to auto ze świadomością kradzieży P. D., którego nigdy wcześniej nie spotkał i o którego istnieniu nie wiedział i który obecnie poszukuje pola z nr VIN z innego

Opia Corsa do przestępnego zalegalizowana skradzionego wcześniej M. M. auta, podczas gdy żaden dowód, w szczególności wyjaśnienia P. D. nie wskazują, by M. W. wiedział, że gdzieś w B. ukradziono akurat O. o numerach rejestracyjnych akurat (...), do którego poszukuje pola numerowego VIN zgłaszający się do niego P. D.,

2) art. 7 kpk polegająca na sprzecznym z logiką i doświadczeniem życiowym założeniu względem działań oskarżonego M. W. logiki zdarzeń, w myśl której:

- elementy legalizacyjne samochodu zakupuje się zawsze dopiero po kradzieży tożsamego modelu, nie zaś najpierw poszukuje się

pola numerowego i dokumentów, dopiero potem kradnie model, do którego elementy będą pasowały;

- nabywca pojazdu skradzionego opowiada obcemu sobie sprzedawcy, którego nigdy wcześniej nie widział i nie znał, że już nabył ukradziony samochód i zamierza popełnić przestępstwo — zamienić numery VIN;

- posiadacz stacji demontażu pojazdów, posiadający kilkaset rozbitych samochodów i zatrudniający kilku pracowników fizycznych do demontażu części, urzędujący na co dzień w biurze firmy, zawsze osobiście fizycznie wycina części samochodowe z posiadanych wraków pojazdów;

- osoba, która miała rzekomo mieć karnoprawne problemy z powodu określonego zachowania daje się namówić obcemu sobie człowiekowi na kolejne takie zachowanie, mimo wstępnej odmowy;

- przy propozycji transakcji, sprzedaje się tylko część elementów nabywanej rzeczy, bez których nikt nie zakupi pozostałej, wartej znacznie więcej, części i opodatkowuje się sprzedaż podatkami na sumę porównywalną z sumą rzekomej korzyści z przestępstwa, co oznacza, iż faktycznie nie zarabia się na transakcji, naraża na odpowiedzialność karną i pozostaje z resztą rozbitego samochodu, której bez oznaczeń VIN

	<p>nikt już nie zakupi;</p> <p>- „zeznania” P. D. zasługują na przyznanie im walom wiarygodności w stopniu, w jakim uczynił to Sąd I instancji, podczas gdy miał on oczywistą motywację procesową, by opuścić zastosowany wobec niego areszt, nadto nawet współoskarżeni wskazują, iż oskarżony ten wiele pominął (zarzuty obrońcy M. W.).</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Zarzut z podpunktu 1 jest niezgodny z treścią wyroku i ustaleniami sądu. M. W. przypisano to, że za 1600 zł przekazał nielegalnie P. D. kartę pojazdu zniszczonego samochodu O. (...), umowę</p>				

sprzedaży tego samochodu,
naklejkę z nr VIN i wycięte z samochodu pole z numerem identyfikacyjnym, a także nieprawdziwą fakturę zakupu tegoż uszkodzonego samochodu przez M. D.. Sąd nie dokonał nigdy ustalenia, że M. W. wiedział cokolwiek o M. K., M. M. (1) i kradzieży O. (...) w B., a stawianie zarzutu, że sąd błędnie ustalił coś, czego w ogóle nie ustalał, ma na celu tylko zwiększenie ilości zarzutów dla pozoru.

Zarzuty z ppkt. 2 są również polemiczne oraz niezgodne z ustaleniami sądu z kilku przyczyn. O. (...) to popularny model samochodu, łatwy do znalezienia i można planować kradzież takiego samochodu przygotowując się z góry do tzw. legalizacji skradzionego

pojazdu. Sąd nie ustalił natomiast, że P. D. opowiadał M. W. o swoich planach i opisywał mu, jaki samochód będzie zalegalizowany przy pomocy nabytych materiałów.

Natomiast oczywiste jest, że chciał zdobyć wycięte pole numerowe ze skasowanego samochodu, a powszechnie wiadomo, iż wycięcie takiego pola z samochodu oraz sprzedaż karty pojazdu i naklejki VIN bez samego pojazdu są nielegalne, gdyż mogą służyć wyłącznie do popełnienia przestępstwa.

Sąd nie ustalił, że M. W. zawsze osobiście fizycznie wycina części samochodowe z posiadanych wraków pojazdów i w istocie nie ustalił, czy oskarżony osobiście wyciął pole numerowe ze zniszczonego

O. (...), czy też był tu sprawcą polecającym komuś tę czynność. Nie miał możliwości ustalić tego, bo wiedział to tylko M. W.. Wiadomo natomiast, że w owym wycięciu uczestniczyć oskarżony musiał, gdyż inaczej owego pola by nie mógł sprzedać, a to on był posiadaczem wraku, z którego pole wycięto. Okoliczność, czy oskarżony pole wyciął sam, czy komuś to polecił, dla bytu przestępstwa jest zupełnie bez znaczenia.

Argumenty, że nikt nie dałby się namówić obcemu sobie człowiekowi na zachowanie niezgodne z prawem, czy też dywagacje, kto i za jaką sumę mógłby kupić rozbitego O. (...) i czy bardziej się to by opłacało niż sprzedaż pola numerowego i dokumentów, są dowolnymi przypuszczeniami obrońcy. Właściwie

obrońca próbuje przekonać Sąd Apelacyjny, że takich przestępstw, jak zarzucane M. W., w ogóle się nie popełnia, co jest oczywistą nieprawdą.

Wreszcie twierdzenie, że „zeznania” (czyli wyjaśnienia) P. D. motywowane były wolą opuszczenia przez niego aresztu są całkowicie chybione. P. D. był wypytywany przede wszystkim o dokonane w Niemczech kradzieże samochodów i to te czyny budziły zainteresowanie prokuratora, któremu zależało przede wszystkim na ujawnieniu przez P. D. okoliczności i współsprawców kradzieży. Zdarzenie z M. W. P. D. ujawnił z własnej inicjatywy i fakt ten nijak nie zmienił jego sytuacji procesowej.

Wniosek			
O uniewinnienie oskarżonego od zarzuconego mu czynu.	# niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Za uniewinnieniem oskarżonego M. W. powyższe argumenty nie przemawiają, gdyż nie podważają ustaleń co do jego winy w żadnym zakresie.			
Lp.	Zarzut		
11	Obraza prawa procesowego, mająca istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia, tj. art. 389 § 1 i 2 i art. 391 § 2 w zw. z art. 405 § 2 i 3 pkt 1 kpk oraz art. 410 kpk poprzez oparcie rozstrzygnięcia na zeznaniach M. W. złożonych w niniejszym postępowaniu w	# niezasadny	

	charakterze świadka (zarzut obrońcy M. W.).			
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
Zarzut jest po prostu nieprawdziwy, gdyż Sąd Okręgowy nie przeprowadzał dowodu z zeznań M. W. w charakterze świadka ani na taki dowód nigdzie się nie powołał.				
Wniosek				
O uniewinnienie oskarżonego od zarzuczonego mu czynu.	# niezasadny			
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.				
Ewidentna nieprawdziwość, wręcz kłamliwość zarzutu, postawionego				

<p>tylko po to, aby zarzutów było jak najwięcej, wyklucza skuteczne postawienie w oparciu o ów zarzut jakiegokolwiek wniosku.</p>				
Lp.	Zarzut			
12	<p>Obraza prawa procesowego, mającą istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia, tj. art. 424 § 1 pkt 1 kpk polegającą na niewskazaniu w uzasadnieniu, jaki fakt wskazuje na:</p> <ul style="list-style-type: none"> - wiedzę M.. W., że w październiku 2016 w B. M. K. ukradł M. M. (1) samochód O. (...) nr rej. (...) oraz czy jest to fakt udowodniony czy nieudowodniony, - osobiste wycinanie pola numerowego z nr VIN Opia C. przez M. W. oraz czy jest to fakt udowodniony czy nieudowodniony, - sprzedaż P. D. wyłącznie pola 	# niezasadny		

	<p>numerowego i dokumentów przez M. W., nie zaś wszystkich pozostałości pojazdu, z których P. D. sam wyciął pole numerowe i pozostawił resztę pojazdu na placu (...), (zarzut obrońcy M. W.).</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Dwóch pierwszych okoliczności Sąd Okręgowy wcale nie ustalił (zob. zarzuty z pkt. 10) i nie musiał ich ustalać dla przypisania oskarżonemu czynu z art. 291 § 1 kk, gdyż nie są to znamiona przestępstwa. Zatem zarzucanie mu, że nie uzasadnił, dlaczego je ustalił, jest niedorzeczne. Natomiast fakt, że M. W. sprzedał P. D. wyłącznie pole numerowe, a nie cały rozbity</p>				

samochód,
wynikał z
omówionych
wyjaśnień P.
D. (k. 636-639,
2475-2477),
który nie miał
w tej kwestii
żadnego
interesu w
fałszywym
obciążaniu M.
W..

Jedyne, co jest
trafne w tym
zarzucie, to
omówiony już (w
odniesieniu do
zarzutu 1) fakt,
że Sąd Okręgowy
jako dowód
popelnienia
przez M. W.
czynu mu
zarzucanego, nie
wskazał w
uzasadnieniu
dowodów.

Wskazał bowiem
nie te
wyjaśnienia P.
D., które
dotyczyły
przedmiotowego
czynu, ale z
obrazą art. 424
§ 1 kpk wskazał
wszystkie
wyjaśnienia tego
oskarżonego, w
przeważającej
znacznie części
opowiadające o
czymś zupełnie
innym. Nie
uniemożliwiło to
jednak Sądowi
Apelacyjnemu
dokonania

kontroli odwoławczej wyroku i stwierdzenia, że zarzut nie jest słuszny.			
Wniosek			
O uniewinnienie oskarżonego od zarzuconego mu czynu.	# niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Zarzut nie jest zasadny, a zatem nie mógł prowadzić do uniewinnienia.			
Lp.	Zarzut		
13	Obraza prawa procesowego, tj. art. 413 § 2 pkt 1 kpk poprzez brak wskazania w opisie czynu, jaka była postać zamiaru przypisana M. W., przez co nie jest możliwa ocena prawidłowości skazania i wymiaru kary	# niezasadny	

	(zarzut obrońcy M. W.).			
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
<p>Obraza ta nie miała miejsca, gdyż opis czynu wskazuje jasno na umyślność działania w zamiarze bezpośrednim udzielenia pomocy w ukryciu samochodu pochodzącego z przestępstwa. Przestępstwo można popełnić z winy nieumyślnej tylko wtedy, gdy ustawa tak stanowi, zatem tylko w przypadku działania nieumyślnego musi to być w opisie czynu stwierdzone.</p> <p>Sprzedanie komukolwiek dokumentów, naklejki identyfikacyjnej oraz pola numerowego wraz z fałszywą fakturą zakupu samochodu</p>				

<p>może służyć tylko ukryciu innego samochodu tej samej marki, pochodzącego z przestępstwa, poprzez nadanie mu fałszywej identyfikacji i Sąd Apelacyjny nie widzi żadnego powodu, by ów opis uznać za nieprawidłowy i nie odpowiadający kwalifikacji prawnej czynu.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>O uniewinnienie oskarżonego od zarzuconego mu czynu.</p>	<p># niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Powyższy zarzut i tak nie mógł prowadzić do uniewinnienia, gdyż zarzucał wyrokowi wadliwość opisu czynu, co podstawy uniewinnienia nie stanowi. Postawiony był</p>			

dla zwiększenia ilości zarzutów o cokolwiek.			
Lp.	Zarzut		
14	Błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia i mający istotny wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, iż z wyjaśnień M. W. wynikać ma, że już wcześniej w bliżej nieokreślonym czasie sprzedał innej osobie tylko dokumenty i znak identyfikacyjny pojazdu i miał z tego powodu kłopoty, podczas gdy M. W. nigdy nic takiego nie powiedział (zarzut obrońcy M. W.).	# niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Zarzut jest nieprawdziwy, gdyż Sąd Okręgowy opisanej wyżej			

okoliczności wcale nie ustalił – ani w sentencji wyroku, ani w uzasadnieniu. Zresztą nie miałyby ona żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.			
Wniosek			
O uniewinnienie oskarżonego od zarzuczonego mu czynu.	# niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Skoro zarzut jest pozorny, postawiony tylko po to, aby zarzutów było więcej i odnosi się do czegoś, co nie miało miejsca, nie mógł skutkować uwzględnieniem jakiegokolwiek wniosku.			
Lp.	Zarzut		
15	Błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za	# niezasadny	

	<p>podstawę orzeczenia i mający istotny wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, iż wartość pojazdu skradzionego M. M. (1) wynosi 8.000 zł, podczas gdy nawet właściciel tego auta wskazywał wartość na wartość około 7-8 tys. zł (zarzut obrońcy M. W.).</p>			
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Dla oceny czynu M. W. wartość samochodu nie ma żadnego znaczenia, gdyż sprzedając elementy potrzebne do legalizacji samochodu oskarżony ten nie wiedział w ogóle, jaką wartość będzie miał legalizowany pojazd. Owa wartość nie wpływa nijak na stopień jego winy, poza czysto formalną</p>				

kwestią, że czyn przekracza granice wartości mienia odpowiadającą wykroczeniu.			
Wniosek			
O uniewinnienie oskarżonego od zarzuconego mu czynu.	# niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Powyższy zarzut do uniewinnienia prowadzić nie mógł. O dokonanie innej niż uniewinnienie oskarżonego zmiany wyroku w związku z powyższym zarzutem obrońca zaś nie wniósł.			
Lp.	Zarzut		
16	Naruszenie art. 53 § 1 i 2 kk w zw. z art. 115 § 2 kk poprzez ich niezastosowanie, polegające na braku	# niezasadny	

	<p>jakiegokolwiek analizy i różnicowania wymiaru kary w zależności od postaci zamiaru, z jakim skazany dopuścił się przypisanego mu czynu, w wyniku czego postać zamiaru sprawcy została pominięta przy ocenie kary wymierzonej skazanemu, a także pominięcie faktu, iż właściciel M. M. (1) odzyskał swój samochód, a jedyną szkodą to brak fotela pasażera, wartego 150 zł i na tej podstawie rażąca surowość kary wymierzonej M. W. (zarzut obrońcy M. W.).).</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Zamiar sprawcy Sąd Okręgowy ustalił, o czym była mowa przy omawianiu zarzutu z pkt. 13. Odzyskanie</p>				

samochodu
przez M. M. (1)
nie ma istotnego
znaczenia dla
odpowiedzialności
M. W., gdyż
fakt ten nie
ma związku z
jego osobą i
jego czynem. M.
W. w posiadaniu
przedmiotowego
skradzionego
samochodu
nigdy nie był
i nie na tym
polegał czyn
będący pomocą
w jego ukryciu.
Poza tym szkodą
w przypadku
przestępstwa
paserstwa jest
wartość całego
mienia będącego
przedmiotem
paserstwa, a
nie tylko tej
jego części, która
w przypadku
odzyskania
większości czy
głównej części
mienia została
utracona
bezpowrotnie.

Wymierzona zaś
M. W. kara 8
miesięcy
pozbawienia
wolności z
warunkowym
zawieszeniem na
okres próby 2 lat
i nieuciążliwym
obowiązkiem
informowania
kuratora o
przebiegu

<p>okresu próby oraz 80 stawek dziennych grzywny po 10 zł każda (czyli w kwocie ledwie połowy korzyści osiągniętej z przestępstwa) oraz przepadek korzyści majątkowej w kwocie 1600 zł to kary bardzo łagodne na tle przepisów, na podstawie których Sąd orzekał. Wskazanych w zarzucie przepisów Sąd Okręgowy zatem, wymierzając karę, nie naruszył.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>O umorzenie postępowania z uwagi na znikomą szkodliwość społeczną czynu.</p>	<p># niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Sąd Okręgowy słusznie nie uznał czynu M.</p>			

<p>W. za znikomo szkodliwy, czego uzasadniać szczegółowo nie musiał, gdyż prawo nie wymaga uzasadniania przy skazaniu, dlaczego nie stosuje się kontratypu znikomej szkodliwości czynu. Sąd Apelacyjny w pełni ocenę tę podziela, jako że czyn oskarżonego, polegający na współudziale w ukryciu skradzionego mienia, nie jest błahy i wymaga ukarania.</p>				
Lp.	Zarzut			
17	<p>1. a) Obraza przepisów prawa materialnego, tj. art. 258 § 1 kk, poprzez jego niewłaściwą wykładnię w stosunku do oskarżonego, polegającą na błędnej interpretacji znamienia „zorganizowania” grupy oraz znamienia „udziału”,</p>	# niezasadny		

b) Błąd w ustaleniach faktycznych mających istotny wpływ na treść orzeczenia polegający na przypisaniu oskarżonemu sprawstwa w zakresie zarzuconego mu czynu z art. 258 § 1 kk, podczas gdy wnikliwa ocena materiału dowodowego w sprawie prowadzi do wniosku, że nie wyczerpał on w tym zakresie ustawowych znamion czynu zabronionego w postaci znamienia: „udziału w zorganizowanej grupie przestępczej”,

c) Błąd w ustaleniach faktycznych mający istotny wpływ na treść orzeczenia polegający na ustaleniu, że w niniejszej sprawie istniała w ogóle „zorganizowana grupa przestępcza”.
(zarzuty obrońcy M. C.).

	<p>2. Błędne ustalenie, że M. C. i D. F. pozostawali członkami jakiegokolwiek grupy przestępczej, w sytuacji, gdy oceniając zupełnie bezkrytycznie materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, można co najwyżej mówić o tym, że nawet jeśli pozostali współoskarżeni tworzyli zorganizowaną grupę przestępczą, to oskarżeni F. i C. byli co najwyżej nabywcami przedmiotowych pojazdów od tejże grupy (zarzut obrońcy M. C. i D. F.).</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Kwestia prawidłowości zastosowania art. 258 § 1 kk co do wszystkich oskarżonych, w</p>	<p># niezasadny</p>			

tym co do M. C. i D. F., omówiona została w odniesieniu do zarzutu 2 (w związku z apelacją obrońcy Ł. K.). Tam wskazano na słuszność ustalenia, że grupa przestępcza niewątpliwie istniała i prawidłowo zastosowano art. 258 § 1 kk. Argumentacja przedstawiona w apelacji obrońcy M. C. zmierzała do wspomnianego już, skrajnego podejścia, że grupa przestępcza istnieje tylko wtedy, gdy jej członkowie zawrą swoistą umowę o utworzeniu grupy przestępczej, a jeśli tworzą ją faktycznie wskutek stałego współdziałania i podziału ról, to grupy nie ma, bo jej członkowie nie ogłosili sobie wzajemnie jej istnienia.

Uzupełnić należy argumentację w

zakresie M. C. i D. F. o fakt, że z zebranych dowodów jasno wynika pełna świadomość i wola tych oskarżonych co do tego, że zlecali kradzieże samochodów stałej grupie osób, kierowanej przez D. P., który organizował wyjazdy do Niemiec na kradzieże. Nadto użyczając im urządzeń do przełamywania alarmów samochodowych kradzieże te umożliwiali, potem zaś płacili uczestnikom kradzieży za ich przestępcze czynności i zapewniali odbiór skradzionych samochodów, które skutecznie upłynniali. Jest to istotny, aktywny i stały udział w grupie przestępczej, obejmujący zamiarem wszystkie dokonywane w niej czyny i ich planowanie.

Zachowanie omawianych oskarżonych nie

<p>ograniczały się do paserstwa. Paser nie zleca z góry kradzieży określonego przedmiotu, nie planuje kradzieży i nie pomaga w niej przez udostępnienie narzędzi. Czynności sprawcze M. C. i D. F. daleko wykraczały więc poza granice paserstwa i nie można ich uznać jedynie za paserów.</p>			
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>1) O uniewinnienie M. C., ewentualnie o uchylene wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji,</p> <p>2) O uniewinnienie M. C. i D. F. od zarzutu</p>	<p># niezasadny</p>		

udziału w grupie przestępczej.			
Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
<p>Prawidłowość ustalenia, że M. C. i D. F. byli członkami grupy przestępczej, wyklucza ich uniewinnienie od tego czynu. Natomiast wniosek o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania był pozbawiony podstaw prawnych tak samo, jak wniosek obrońcy Ł. K., co wskazano w pkt. 2: obrońcy zapomnieli o dokonanej zmianie kodeksu postępowania karnego, która wykluczyła nadużywanie instytucji uchylenia.</p>			
Lp.	Zarzut		

18	<p>a) Obraza przepisów prawa materialnego, tj. 279 § 1 kk poprzez jego niewłaściwą wykładnię w stosunku do M. C. i uznanie, że wyczerpał on ustawowe znamiona tego typu czynu zabronionego poprzez zlecenie kradzieży z włamaniem wymienionych w zaskarżonym orzeczeniu samochodów, dostarczając narzędzia służące do pokonania zabezpieczeń, a następnie dokonywanie odbioru skradzionych pojazdów i w efekcie niezasadne uznanie, że popełnił on czyny opisane w pkt XLV-XLIX umyślnie z zamiarem bezpośrednim,</p> <p>b) Błąd w ustaleniach faktycznych mający istotny wpływ na treść orzeczenia polegający na przypisaniu</p>	# niezasadny		
----	---	--------------	--	--

	<p>oskarżonemu sprawstwa w zakresie czynów z art. 279 § 1 kk, podczas gdy wnikliwa ocena materiału dowodowego w sprawie prowadzi do wniosku, że nie wyczerpał on ustawowych znamion kradzieży z włamaniem (zarzut obrońcy M. C.).</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Dwa powyższe zarzuty są właściwie jednym, gdyż bez względu na to, czy nazwie się to błędem w ustaleniach faktycznych, czy obrazą prawa materialnego, obrońca wywodzi, że to, co robił M. C., nie był udziałem w kradzieżach. Sąd natomiast prawidłowo ustalił, że M. C. w ramach swoich przestępczych działań zlecał</p>				

kradzieże samochodów określonej marki i typu, udostępniał współsprawcom, którzy bezpośrednio dokonywali kradzieży, urządzenie do dezaktywacji alarmów samochodowych, zapewniał, że odbierze – wraz z D. F. – samochody po kradzieży, po czym rzeczywiście je odbierał i zatrzymywał. Wreszcie wypłacał tym, którzy wykonywali czynności związane z samą kradzieżą, ich udział w łupie. Jest to duża ilość czynności sprawczych, ewidentnie od początku nakierowanych na dokonanie kradzieży i do dokonania jej dążących. Dokonywane były one z zamiarem nie tylko bezpośrednim, ale i kierunkowym. Bez czynności M. C. te konkretne

<p>kradzieże w ogóle by nie zaszły.</p> <p>Argument, że „wnikliwa ocena materiału dowodowego” prowadzi do wniosku, iż oskarżony czynów z art. 279 § 1 kk nie popełnił, jest czysto polemiczny. Oczywiście owa „wnikliwa ocena” ma być oceną zgodną z życzeniem skarżącego, a więc ma polegać na odrzuceniu przede wszystkim wyjaśnień D. P. i P. D., a także innych oskarżonych i wszystkich dowodów przemawiających przeciwko M. C., a daniu wiary jego wyjaśnieniom, zaprzeczającym sprawstwu.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>O uniewinnienie M. C., ewentualnie o uchylene wyroku i przekazanie sprawy do</p>	<p># niezasadny</p>		

ponownego rozpoznania sądowi I instancji.			
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Zarzuty nie były słuszne, a to wyklucza uwzględnienie jakiegokolwiek wniosku.			
Lp.	Zarzut		
19	a) Obraza przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 7 kpk, art 5 § 2 kpk w zw. z art. 410 kpk, poprzez nieuwzględnienie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, a w konsekwencji dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego, z naruszeniem zasad prawidłowego	# niezasadny	

rozumowania
oraz wskazań
wiedzy i
doświadczenia
życiowego i
obowiązku
rozstrzygania
nie dających się
usunąć
wątpliwości na
korzyść
oskarżonego, a
także wobec
uwzględnienia
zebranych
dowodów tylko
w tym zakresie,
który wspierał
oskarżenie, przy
zbagatelizowaniu
dowodów
potwierdzających
stanowisko
procesowe M. C.,
w szczególności
poprzez
przyznanie
nadmiernej
mocy
dowodowej
dowodom „z
pomówienia”
współoskarżonych
D. P. i P. D., bez
uwzględnienia w
należyty sposób
okoliczności, w
jakich one
powstawały,
zwłaszcza
motywów i celów
jakimi kierowali
się
współoskarżeni
składając je, a
które w istocie
motywowane
były
skorzystaniem
przez nich z

art. 60 § 5
kk, skutkiem
czego doszło do
nieuprawnionego
przyjęcia, że
dowody te były
wiarygodne, co
w konsekwencji
prowadziło do
naruszenia
prawa
oskarżonego do
rzetelnego
postępowania i
rażącej
niesprawiedliwości
zaskarżonego
orzeczenia oraz
zwłaszcza w
kontekście tego,
iż: z ich treści
wynika jedynie,
że oskarżony
był przez nich
widywany w
towarzystwie D.
ps (...), czasami
podwoził on
współoskarżonych,
czy przekazywał
im „jakieś
pieniądze”, bez
uwzględnienia
okoliczności, w
jakich
powstawały tej
treści
wyjaśnienia,
skutkiem czego
doszło do
przyjęcia, że
dowody te były
wiarygodne w
zakresie
ustalenia, że
oskarżony zlecał
kradzieże z
włamaniem
wymienionych
samochodów

dostarczając narzędzia służące do pokonania zabezpieczeń elektronicznych i mechanicznych, co nie wynikało wprost z wymienionych dowodów,

b) Obraza przepisów postępowania tj. art. 4 kpk, mająca istotny wpływ na treść orzeczenia, poprzez uwzględnienie wyłącznie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego i pozostawienie bez dowodowej weryfikacji okoliczności związanych z wyjaśnieniami współoskarżonych D. P. i P. D., stanowiących w istocie pomówienie oskarżonego M. C. i zaniechanie wnikliwej ich analizy porównawczej, a dotyczącej motywów i celów złożenia takiej treści wyjaśnień obciążających oskarżonego w kontekście ich

	<p>wcześniejszej postawy procesowej,</p> <p>c) Obraza prawa procesowego w postaci art. 424 § 1 pkt 2 kpk mająca istotny wpływ na treść orzeczenia polegająca na zaniechaniu w uzasadnieniu wyroku wskazania okoliczności mających przemawiać za przyjęciem winy umyślnej oskarżonego w zakresie każdego z zarzuconych mu występków, która to okoliczność jest niezbędna dla przypisania mu winy i sprawstwa w tym zakresie (zarzut obrońcy M. C.).</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Zarzut obrazy przepisów postępowania, przy którym wskazano jako naruszone art. 7 kpk, art 5 §</p>				

2 kpk w zw.
z art. 410 kpk,
a więc przepisy
zwyczajowo
wskazywane
jako naruszone
przy
kwestionowaniu
każdego wyroku
skazującego, jest
w istocie
dalszym ciągiem
zarzutów
poprzednich.
Sąd uwzględnił
całokształt
ujawnionych
okoliczności i
dokonał
swobodnej,
prawidłowej
generalnie oceny
dowodów. Nie
rozstrzygał też
na niekorzyść
M. C. żadnych
wątpliwości.
Przeciwko temu
oskarżonemu
przemawiały
dowody, które
obrońca z racji
swojej roli
procesowej ma
obowiązek
podważać.

Dowodom w
postaci
wyjaśnień P.
D. i D. P.
Sąd Okręgowy
nie przyznał
nadmiernej
mocy
dowodowej,
tylko uczynił
to logicznie.
Oskarżeni ci nie
mieli powodu

do fałszywego pomawiania M. C. (a także D. F.), gdyż art. 60 kodeksu karnego, z którego chcieli skorzystać, premiuje ujawnianie faktów, a nie fałszywe pomawianie kogokolwiek. Wywodząc, że oskarżeni D. P. i P. D. mówili nieprawdę co do M. C. (i D. F.), skarżący musiałby przynajmniej uprawdopodobnić, że fałszywe pomówienie M. C. cokolwiek tym oskarżonym dało, że gdyby go nie pomówili, to nie mogliby skorzystać ze złagodzenia kary, a nadto, że chcieli ukryć przed organami ścigania pewne fakty związane z dokonanymi kradzieżami, i to do tego stopnia, że w bliżej nieokreślony sposób, przebywając w areszcie (bo na tym etapie postępowania składali wyjaśnienia) umówili się,

iż pomówią
fałszywie
właśnie M. C..

O ile więc
Sąd Okręgowy
słusznie uznał,
że owe
wyjaśnienia są
wiarygodne, o
tyle obrońca
nie podważył
tych wyjaśnień
niczym,
ograniczając się
do hasła „jeśli
oni pomawiają,
a pomawiany się
nie przyznaje, to
są nieusuwalne
wątpliwości”.
Właśnie motywy
ujawnienia
prawdziwej
działalności M.
C. przez
współoskarżonych
są dla Sądu
Apelacyjnego
jasne, a obrońca
nie jest w
stanie wskazać
motywów
alternatywnych,
dla jego wersji.
Twierdzi
bowiem, że D. P.
i P. D. pomawiali
fałszywie i po
to, aby złośliwie
i bez powodu
obciążyć M.
C., ryzykowali
– a fałszywe
pomówienie
zawsze może
zostać obalone
odpowiednimi
dowodami,
wykazującymi,

że ktoś mówi
nieprawdę –
utrata
możliwości
złagodzenia
kary. Bo przecież
ujawnienie, że
oskarżeni
mówili
nieprawdę,
pozbawiłoby ich
złagodzenia kary
w trybie art.
60 kk. Takie
właśnie
postępowanie
oskarżonych,
którzy składali
wyjaśnienia,
byłoby
kompletnie
nielogiczne i
wywodzenie, że
to mogło mieć
miejsce, stanowi
dowolne
ocenie
dowodu, że z
góry przyjętym
założeniem jego
fałszywości.

Sąd Okręgowy,
opisując w
uzasadnieniu
ustalone fakty
dotyczące M.
C., w oczywisty
sposób ustalił
umyślność jego
działania. Nie
sposób żądać,
aby Sąd,
sporządzając
uzasadnienie,
używał
nonsensownych
zwrotów, że
skoro nastąpiło
przekazanie M.

<p>C. i D. F. ukradzionego samochodu, to oskarżeni ci przyjęli go umyślnie. Nie da się przyjąć samochodu nieumyślnie, nie da się wręczyć komuś nieumyślnie urządzenia do dezaktywacji alarmów samochodowych, nie da się nieumyślnie wręczyć współnikowi części zysków z czynu celem podziału. Istota czynów przypisanych M. C. jest taka, że muszą one być umyślne, w przeciwnym razie nie miałyby w ogóle miejsca.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>O uniewinnienie oskarżonego od wszystkich czynów, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.</p>	<p># niezasadny</p>		

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Zarzuty również nie były słuszne, a to wyklucza uwzględnienie jakiegokolwiek wniosku.			
Lp.	Zarzut		
20	Rażąca niewspółmierność kary łącznej w rozmiarze 2 lat i 2 miesiące pozbawienia wolności, która to kara w świetle ogólnych i szczególnych dyrektyw wymiaru kary określonych w art. 53 kk jest nieadekwatna w stosunku do osoby oskarżonego, nie uwzględnia jego właściwości i warunków osobistych, w szczególności uprzedniej niekaralności oskarżonego, stanu zdrowia, trudnej sytuacji życiowej, postawy	# niezasadny	

	<p>procesowej i w konsekwencji narusza zasadę indywidualizacji kary oraz bez warunkowego zawieszenia jej wykonania pomimo możliwości postawienia wobec wymienionego pozytywnej prognozy kryminologicznej (zarzut obrońcy M. C.).</p>			
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Kara orzeczona wobec M. C. nie jest niewspółmierna. Kara łączna powstała w wyniku połączenia kar sześciu miesięcy pozbawienia wolności (za udział w grupie przestępczej) i dwóch lat pozbawienia wolności (za ciąg kradzieży), zatem orzeczona jest w rozmiarze niewygórowanym. Obrońca kar jednostkowych</p>				

nie podważa,
ale zapewne
dlatego, że
neguje
zasadność
skazań, trzeba
więc wskazać, że
na tle zagrożenia
ustawowego
obie kary
jednostkowe
orzeczone są
blisko dolnej
granicy
zagrożenia, a
bardzo odległe
od górnej.
Uwzględniono
więc
niekaralność
oskarżonego,
natomiast jego
stan zdrowia i
sytuacja życiowa
nie mogą być
określone jako
ciężkie czy też
trudne. M. C. nie
jest ciężko chory
ani
niepełnosprawny,
nie jest też
osobą dotkniętą
trudnymi
warunkami
życiowymi,
odbiegającymi
od często
spotykanych w
społeczności.

Jaką postawę
procesową
obrońca miał na
myśli, trudno
zrozumieć, gdyż
oskarżony w
tym względzie
niczym się nie
wyróżnił. Jego

postawa nie stanowi okoliczności obciążającej, ale nie jest również okolicznością łagodzącą, gdyż takową jest przyznanie się do winy, wyrażenie skruchy i umożliwienie naprawienia wyrządzonej szkody. O tym zaś w przypadku M. C. mowy zaś nie ma.

Rozważanie pozytywnej prognozy i warunkowego zawieszenia wykonania kary było bezprzedmiotowe, gdyż kara pozbawienia wolności za ciąg kradzieży z włamaniami dokonanych w ramach zorganizowanej grupy przestępczej musiała być wyższa od jednego roku pozbawienia wolności, a zatem była karą niezawieszalną, co oczywiście przenosiło się na karę łączną.

Wniosek			
O obniżenie wymierzonej M. C. kary łącznej pozbawienia wolności do 1 roku i warunkowe zawieszenie jej wykonania na okres próby 5 lat.	# niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Nie można obniżyć kary łącznej, jeśli nie obniży się kar jednostkowych. Kara za ciąg przestępstw nie mogła zaś wynosić jednego roku pozbawienia wolności. Uwzględnienie tak brzmiącego wniosku w ogóle możliwe nie było, nawet gdyby zarzut był słuszny. A nie był.			
Lp.	Zarzut		
21	Obraza przepisów	# niezasadny	

	<p>postępowania karnego, to jest art. 4, 5, 7 i 410 kpk, mająca bezpośredni wpływ na treść orzeczenia, poprzez dowolną, wybiórczą, a nie swobodną i całościową ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym postawy procesowej współoskarżonych - odmawiających odpowiedzi na pytania, pominięcie okoliczności korzystnych dla M. C. i D. F., co potwierdza szczegółowa analiza akt postępowania, w zakresie dotyczącym tych oskarżonych (zarzut obrońcy M. C. i D. F.).</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Zarzut obrazy art. 4, 5, 7 i 410 kpk, jak zaznaczono już wyżej,</p>				

standardowo stawiany przez obrońców w przytłaczającej większości spraw, w których oskarżeni nie przyznają się do winy, a zostali skazani, jest ogólnikowy i polemiczny. Ocena dowodów w niniejszej sprawie, pomijając ich niewłaściwe wskazanie w uzasadnieniu, jest ogólnie prawidłowa: nawet w tym zakresie, w jakim Sąd Apelacyjny nie podzielił stanowiska Sądu Okręgowego, nie stwierdził wadliwej oceny dowodów, lecz błędy w finalnych ustaleniach.

Odmowa odpowiedzi na pytania jest prawem każdego oskarżonego i nie jest ona dowodem ani czyjejkolwiek winy, ani niewinności. Nie dowodzi ona prawdziwości ani nieprawdziwości czyichkolwiek

wyjaśnień.
Skutkuje ona jedynie brakiem dowodowym i wymusza na Sądzie opieranie się na tym materiale, który do jego dyspozycji pozostał.
Postawa procesowa współoskarżonych może być taka lub inna, ale jeżeli w sprawie istnieją dowody winy M. C. i D. F. – a istnieją i zostały przez Sąd Okręgowy dostrzeżone – to jakakolwiek odmowa odpowiedzi na pytania nie sprawi, że dowody te znikną albo powinny zostać uznane za podważone.

Okoliczności korzystnych dla M. C. i D. F. Sąd Okręgowy nie pominął, a poza tym standardowy zwrot „okoliczności korzystne dla oskarżonych” nie jest wyjaśniony i nie wiadomo, o jakie okoliczności

<p>chodzi. Jeżeli obrońca ma na myśli po prostu wyjaśnienia obu tych oskarżonych, którzy nie przyznali się do winy, to Sąd Okręgowy ocenił prawidłowo dowody i było to już omawiane w niniejszym uzasadnieniu.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>O uniewinnienie M. C. i D. F. od wszystkich zarzucanych im czynów, ewentualnie o uniewinnienie ich od zarzutu udziału w grupie przestępczej i przyjęcie, że pozostałe czyny stanowiły przestępstwa paserstwa, a w konsekwencji złagodzenie kar.</p>	<p># niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Zarzuty po raz kolejny okazały się niesłuszne, co wyklucza</p>			

uwzględnienie jakiegokolwiek wniosku.			
Lp.	Zarzut		
22	<p>Błędne i dowolne ustalenie, że oskarżeni z przypisanych im przestępstw odnieśli jakąkolwiek korzyść majątkową, a także, że nabyta przez D. F. działka położona w S. stanowi korzyść majątkową w rozumieniu art. 45 § 1 i 2 kk, w sytuacji, gdy działka ta została nabyta ze środków z pożyczki celowej na zakup tej działki, jej uzbrojenie i ogrodzenie oraz zakup samochodu dostawczego, uzyskanej przez D. F. zgodnie z umową z 27 września 2016 roku w kwocie 120 tys. zł, czyli znacznie przynoszącej wartość samej działki, z którego to rozdysonowania środków musiał</p>	# niezasadny	

	<p>się dodatkowo przed pożyczkodawcą rozliczyć, co też zgodnie z umową uczynił (zarzut obrońcy M. C. i D. F.).</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Oskarżeni M. C. i D. F. odnieśli niewątpliwie korzyść majątkową z przestępstw popełnionych w ramach grupy, gdyż za skradzione samochody płacili kwoty znacznie niższe od ich wartości, a następnie samochody te skutecznie ukryli i upłynnili (w całości lub w częściach), gdyż nie udało się ich odnaleźć. Przestępstwa przeciwko mieniu popełniane są zresztą dla korzyści majątkowej i wywodzenie, że oskarżeni korzyści nie</p>				

<p>odnieśli, jest zaklinaniem rzeczywistości.</p> <p>Natomiast kwestii zasadności uznania nieruchomości w S. za uzyskaną z przestępstwa Sąd Apelacyjny się nie zajmował, gdyż było to bezprzedmiotowe, a przyczyny tego stwierdzenia wskazane są w dalszej części uzasadnienia.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O uniewinnienie M. C. i D. F. od wszystkich zarzucanych im czynów, ewentualnie o przyjęcie, że stanowiły przestępstwa paserstwa, a w konsekwencji złagodzenie kar.</p>	<p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Zarzut nie miał właściwie związku z wnioskiem, bo</p>		

<p>wniosek sędzi dużo dalej niż zarzut, kwestionujący tylko jedną okoliczność, i to wtórną (odniesienie przez oskarżonych korzyści z przestępstw) a nie ich sprawstwo, które podważał obrońca w innych zarzutach. Wniosek nie mógł więc być zasadny.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>Nie było.</p>		
<p>5. ZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.11.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	

<p>o.1Całość wyroku co do P. P. (1), J. J. i M. W..</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>Apelacje tych obrońców trzech oskarżonych nie zostały uznane za zasadne w żadnym zakresie, a wobec niestwierdzenia uchybień skutkujących zmianą lub uchyleniem wyroku z urzędu, podlegał on utrzymaniu w mocy.</p>		
<p>o.12.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>o.1Część wyroku co do Ł. K., M. C. i D. F..</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>Co do trzech powyższych oskarżonych</p>		

wyrok został zmieniony. Co do Ł. K. zmiana dotyczyła jednego czynu (którego zakres zmniejszono) oraz wynikającego z tej zmiany obniżenia kary. Co do M. C. i D. F. skorygowano wadliwy opis czynu z art. 258 § 1 kk oraz uchylono wyrok co do jednego z czynów z art. 279 § 1 kk, co do którego nie zebrano prawidłowo dowodów. To z kolei wiązało się z wymierzeniem nowych kar za ciąg kradzieży i łącznych, nieco niższych. Nadto uchylono nieprawidłowo orzeczony wobec D. F. przepadek. Natomiast w pozostałym zakresie apelacje nie okazały się słuszne, co zostało omówione w odniesieniu kolejno do wszystkich zarzutów. To zaś pociągnęło za sobą utrzymanie w mocy wyroku w stosunku do tych

oskarżonych w przeważającej części, za wyjątkiem wskazanej niżej.		
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
0.0.11	Przedmiot i zakres zmiany	
0.0.1Zmiana opisu czynu VII-XVIII-XXXVI-XLVI-LII co do Ł. K. XXXVI) przez przypisanie temu oskarżonemu udziału w kradzieży jedynie O. (...).		
Zwięźle o powodach zmiany		
Przyczyny tej zmiany zostały w pełni wyjaśnione w odniesieniu do zarzutu 3.		
0.0.12	Przedmiot i zakres zmiany	
0.0.1Obniżenie kary za ciąg kradzieży oraz		

kary łącznej wobec Ł. K..	
Zwięźle o powodach zmiany	
Skoro Ł. K. przypisano wprawdzie tyle samo kradzieży – trzy – ale Sąd Apelacyjny ustalił, że oskarżony ten wziął udział w kradzieży trzech, a nie pięciu samochodów, trzeba było proporcjonalnie do tego korzystnego dla oskarżonego ustalenia obniżyć karę, zachowując wewnętrzną spójność wyroku. Sąd Apelacyjny obniżył więc karę pozbawienia wolności za kradzieże z roku i ośmiu miesięcy do roku i czterech miesięcy, karę grzywny ze 120 do 100 stawek, a karę łączną pozbawienia wolności z roku i jedenastu miesięcy do	

roku i dziewięciu miesięcy.		
o.o.13	Przedmiot i zakres zmiany	
o.o.1Obniżenie kar za ciąg kradzieży wobec M. C. i D. F. oraz kar łącznych wobec tych oskarżonych.		
Zwięźle o powodach zmiany		
Ponieważ Sąd Apelacyjny uchylił wyrok w stosunku do jednego czynu zarzucanego M. C. i D. F., o czym mowa niżej (sztywność i nielogiczność formularza uniemożliwia Sądowi Apelacyjnemu omówienie tych orzeczeń we właściwej, sensownej kolejności) trzeba było orzec nowe kary za ciąg przestępstw i kary łączne wobec tych oskarżonych. Z pięciu zarzucanych im kradzieży ostały się cztery, zatem		

proporcjonalnie do tego, przy zachowaniu zasad wymiaru kary zastosowanych przez Sąd Okręgowy, należało orzec wobec obu tych oskarżonych kary po jednym roku i dziesięć miesięcy pozbawienia wolności (zamiast dwóch lat) i po 180 stawek dziennych grzywny (zamiast 200 stawek), a kary łączne po dwa lata pozbawienia wolności (zamiast dwóch lat i dwóch miesięcy). Oczywiście wszystkie czyny przypisane M. C. i D. F. są identyczne, a tylko zamiłowanie prokuratora do kopiowania i mnożenia tekstu sprawiło, że opisane zostały dwa razy, zatem zmiany Sąd Apelacyjny dokonał w stosunku do obu oskarżonych jednym orzeczeniem, tak, jak powinien

również brzmieć wyrok Sądu I instancji.		
0.0.14	Przedmiot i zakres zmiany	
1.1.1 Zmiana opisów czynów XLIV dotyczącego M. C. i L dotyczącego D. F..		
Zwięźle o powodach zmiany		
0.0.1Niestaranność prokuratora przy sporządzaniu dokumentu, który został następnie nazwany aktem oskarżenia, a w istocie był kompilacją postanowień o przedstawieniu zarzutów, była posunięte do tego stopnia, że prokurator umieścił w dwóch kopiowanych zarzutach (dotyczących M. C. i D. F.) tekst o treści: „brał udział w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie		

przestępstw polegających na kradzieży z włamaniem samochodów na terenie Niemiec i ich zbywaniu samochodów na terenie Niemiec i ich zbywaniu”. Nie sprawdził następnie należycie treści aktu oskarżenia, który podpisał. O ile prokurator mógł błędnie ewentualnie sprostować stosownym oświadczeniem na rozprawie jako własną omyłkę pisarską (edytorską), to Sąd Okręgowy już potraktować tego jako omyłki nie mógł, gdyż nie była to jego omyłka. Zarzuty brzmiały tak, jak brzmiały i właściwym rozwiązaniem było skorygowanie opisu czynu w wyroku. Sąd Okręgowy jednak również nie wykazał się wymaganą starannością i nie poprawił błędu. Pozostało to zrobić Sądowi Apelacyjnemu, który usunął powtarzające się

słowa, a należy przy tym zwrócić uwagę zarówno prokuratorowi, jak i Sądowi Okręgowemu, że obszerność aktu oskarżenia i duża ilość zarzutów, zwłaszcza zbędnie powtarzanych, nie usprawiedliwiają niechlujnego sporządzania ważnych dokumentów procesowych, a podobne błędy obnażają niestaranność procesową i uchybiają powadze wymiaru sprawiedliwości.

0.0.15	Przedmiot i zakres zmiany	
1.1.2 Uchylenie orzeczenia o przypadku nieruchomości położonej w S. wobec D. F..		
Zwięźle o powodach zmiany		
1.1.3 Zmiana ta nastąpiła z urzędu. obrońca kwestionował w apelacji		

merytoryczną zasadność tego orzeczenia, przedstawiał dowody (które na rozstrzygnięcie nie miały finalnie wpływu), tymczasem przyczyna zmiany wyroku jest inna.

Orzeczenie przypadku nieruchomości należącej do D. F. nastąpiło mianowicie z obrazą prawa materialnego – art. 4 § 1 kk.

1.1.4 Czyny popełnione przez oskarżonych miały miejsce w ostatnich miesiącach 2016 roku. Natomiast przepisy art. 45 § 1 i 2 kk, pozwalające na orzeczenie przypadku mienia, które sprawca objął we władanie lub do którego uzyskał jakikolwiek tytuł w okresie 5 lat przed popełnieniem przestępstwa do chwili wydania chociażby nieprawomocnego wyroku (co do

którego to
mienia
ustawodawca
nakazał
domniemywać,
że jest ono
korzyścią
uzyskaną z
przestępstwa)
wprowadzono
do kodeksu
karnego ustawą
z dnia 23
marca 2017 r. o
zmianie ustawy
– Kodeks karny
oraz niektórych
innych ustaw
(Dz.U. z 2017
r., poz. 768),
a ustawa ta
weszła w życie
27 kwietnia
2017 r. Nie
wolno więc było
stosować tych
przepisów do
czynów
popelnionych
przed datą
wejscia ustawy
w życie, a
niewątpliwie
ustawa z
poszerzoną
znacznie
możliwością
przepadku nie
jest
względniejsza
dla sprawcy.

**0.15.3.
Uchylenie
wyroku sądu
pierwszej
instancji**

<p>0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>2.1.</p>	<p>Orzeczenie o uznaniu M. C. i D. F. za winnych udziału w czynie VI+XIX+XXV +XXXVII+XLII +XLV+LI (zarzut XLV co do M. C. i LI co do D. F.).</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
<p>Przyczyną uchylenia było niedbalstwo w zbieraniu dowodów, jakie miało miejsce na etapie postępowania przygotowawczego oraz fakt, że Sąd Okręgowy nad tym niedbalstwem przeszedł do porządku i nie dostrzegł wynikającego zeń braku dowodowego. Gdy P. D. składał wyjaśnienia na temat czynu VI +XIX+XXV +XXXVII+XLII +XLV+LI, czyli</p>			

kradzieży
samochodu R.
(...) dokonanej w
nocy z 14 na
15 października
2016 r.,
powiedział, że
samochód ten
został
ukradziony na
zamówienie (k.
662-666).
Jednak nie
powiedział, na
czyje było to
zamówienie. P.
D. ewidentnie
był gotów o
tym wyjaśnić,
ale prokurator
nie zadał mu
wówczas
oczywistego, jak
się wydaje,
pytania, na czyje
zamówienie
kradzieży
dokonano.

Sąd Okręgowy
domniemał, że
samochód
zamówili M. C. i
D. F., ale uczynił
to bez dowodów,
nie dostrzegając,
że co do
samochodu,
którego dotyczył
czyn VI+XIX
+XXV+XXXVII
+XLII+XLV+LI,
nigdy nie padło
stwierdzenie, że
to ci oskarżeni
zlecili kradzież.
Odmiennie było
co do
pozostałych
przypisanych im

czynów, co do których dowody w tym względzie były. Samochód do Polski przyprowadził Ł. K., który do winy się nie przyznawał, zatem on też nie powiedział, co z samochodem zrobił. Sąd Okręgowy zaś dowolnie ustalił, że oskarżony odstawił go do T. dla M. C. i D. F..

Niewątpliwie wadliwy sposób łącznej oceny wszystkich dowodów sprawił, że ten istotny brak dowodowy Sądowi Okręgowemu umknął, jako że gdyby Sąd ten co do każdego czynu odrębnie oceniał i wskazywał dowody winy poszczególnych oskarżonych, dostrzegłby, że pewnych ustaleń tu brakuje.

Są one jednak możliwe do dokonania i dlatego Sąd Apelacyjny nie uniewinnił M. C. i D. F. od czynu XLV+LI, lecz

uchylił wyrok, przekazując sprawę Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

**0.15.3.2.
Zapetrywania
prawne i
wskazania co
do dalszego
postępowania**

Co do czynu XLV+LI M. C. i D. F. trzeba powtórzyć przewód sądowy w całości. Należy po prostu przesłuchać wszystkie osoby uczestniczące w przedmiotowym zdarzeniu na okoliczność, kto zlecił kradzież i kto odebrał po kradzieży samochód R. (...) i od kogo. Pamiętać należy, że świadkowie nie będą już mieli statusu oskarżonych, lecz będą osobami prawomocnie już skazanymi za przedmiotową kradzież, którym żadna dalsza odpowiedzialność karna wskutek złożenia zeznań grozić im nie będzie i nie

<p>będą oni mogli się na taką ewentualność powołać. To pozwoli ustalić, czy i jaki był udział M. C. i D. F. w tym czynie.</p>	
<p>0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>	
<p>Nie miały miejsca.</p>	
<p>6. Koszty Procesu</p>	
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>
<p>IV</p>	<p>Orzeczenie o kosztach obrony wiąże się ze złożeniem wniosków o zasądzenie nieopłaconych kosztów obrony dla:</p> <ul style="list-style-type: none"> - adw. A. K. - obrońcy z urzędu P. P. (1), - adw. I. S. - obrońcy z urzędu Ł. K., <p>znajduje oparcie w § 17 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości</p>

	<p>w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu. Uwzględniono także odpowiednio wyliczone wydatki drugiej z obrońców.</p>	
V	<p>Wydatki za postępowanie odwoławcze podlegały zasądzeniu od oskarżonych, albowiem generalnie apelacje nie okazały się skuteczne, wyrok skazujący zasadniczo był słuszny, a korekta dotyczyła jego stosunkowo niewielkiego zakresu, przy czym nie nastąpiło żadne uniewinnienie. O takim orzeczeniu przesądza treść art. 636 § 1 i 633 kpk. Natomiast opłaty wymierzono wszystkim oskarżonym zgodnie z art. 2</p>	

	<p>ust. 1 pkt 3 i 4, art. 8 i art. 11 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych. W przypadku P. P. (1), J. J. i M. W. były to opłaty za II instancję, gdyż co do tych oskarżonych wyroku nie zmieniono. Co do Ł. K., M. C. i D. F. wyrok zmieniono na tyle, że zmianie uległy m.in. wymierzone im kary, co nakazywało orzec nowe opłaty za obie instancje.</p>	
<p>7. PODPIS</p>		
<p>SSO Maciej Strączyński SSA Stanisław Kucharczyk SSA Andrzej Wiśniewski</p>		

<p>0.11.3. Granice zaskarżenia</p>		
<p>Kolejny numer załącznika</p>	<p>1</p>	
<p>Podmiot wnoszący apelację</p>	<p>Obrońca oskarżonego P. P. (1).</p>	
<p>Rozstrzygnięcie, rozstrzygnięcia</p>	<p>brak albo</p>	<p>Orzeczenie o winie co do zarzutów XXII i XXV, a</p>

ustalenie, którego dotyczy apelacja	o karze co do zarzutów XXIII i XXIV.		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść	# w części	#	co do winy
#	co do kary		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
0.11.4. Wnioski			
# zmiana			

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego Ł. K..		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość wyroku co do oskarżonego.		

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść	# w całości	#	co do winy
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
0.11.4. Wnioski			

# zmiana	
----------	--

0.11.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	3
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego J. J.
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość wyroku co do oskarżonego.
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść	# w całości
0.11.3.2. Podniesione zarzuty	
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka
0.11.4. Wnioski	
# zmiana	

0.11.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	4
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego M. W.

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość wyroku co do oskarżonego.
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść	# w całości
0.11.3.2. Podniesione zarzuty	
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka
0.11.4. Wnioski	
# zmiana	

0.11.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	5
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego M. C..
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość wyroku co do oskarżonego.

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść	# w całości	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
0.11.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

0.11.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	6
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonych M. C. i D. F..
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość wyroku co do oskarżonych.
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść	# w całości
0.11.3.2. Podniesione zarzuty	
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia
0.11.4. Wnioski	
# zmiana	